

— Нѣма, бабо, хѣ че ще го опустнемъ!

— Голѣмъ скѣпчия е, знамъ го азъ. Ха другъ като дойде, ще го поправи! Нали е само шопорче да му сложи.

Навела се пакъ баба Калцунка надъ скѣсанитѣ гащи, а Калцунчо хукналь по диритѣ на грѣнчаря.

— Бабинъ кѣщовникъ, бабинъ кѣщовникъ! — позасмѣла се тя. — Душата му изгорѣ за новъ ибрикъ!

Единъ следъ обѣдъ баба Калцунка взела кошничката и трѣгнала за коприва.

— Ти, — рекла тя на внучето си, — ще си стоишь тука, да не изгребе нѣкой кукуруза отъ хамбара.

— Ха, — повърнала се тя, — малкитѣ пиленца нѣма да пукашъ вѣнъ, че ще се изпозагубятъ. Ако пицятъ, налѣй имъ водица въ паничката. Азъ съмъ ги нахранила.

Отишла бабата на полето за коприва, а Калцунчо останаль за кѣщовникъ. Надникналь той въ хамбара да види кукуруза. Налѣль после въ една паничка вода на пиленцата, но нито едно не пристѣпило. Само квачката гордо се крачнала и обърнала паницата съ дѣното нагоре.

— О, о, чакай! — рекъль Калцунчо, — азъ съмъ по-умень отъ тебе! Взель той ибрика и

почналь да налива на всѣко пиле въ устата, но шопорчето нали е счупено, окѣпаль ги само, а не ги напоиль.

— Ехъ, защо ми не е сега единъ новъ ибрикъ, да сипва тѣнко, тѣнко право въ устенцата имъ! Море ще ги напоя, та ще пропѣятъ, като пѣтлета, всичкитѣ!

Въ това време се провикналь на улицата грѣнчарьтъ:

— Ха-а, стомни, грѣнци, паници, ибрици!

Хукналь Калцунчо съ стариятъ ибрикъ въ рѣжа.

— Хей, грѣнчарко, — махналь му той да спре.

Спрѣль каруцата грѣнчарьтъ.

— Можешъ ли да поправишь тоя ибрикъ?

— Мога! — вртналь съ глава грѣнчарьтъ и се позасмѣль.

— Само шопорче да му сложишь, иначе си е здравъ.

— Може. Ще го направя, та не ще го познаешъ после.

— Е, колко ще искашъ? Да не си скѣпчия.

— Не съмъ. Евтингия съмъ. Ще го напѣлнишь веднажъ съ кукурузъ.

— Само съ кукурузъ ли? Че житото ни е малко и баба го е заключила.

— Съ кукурузъ, съ кукурузъ. Напѣлни го и го донеси всрѣдъ село. Тамъ ще го направя.

Завикаль пакъ грѣнчарьтъ